

Riksdagen

Stenografiska uppteckningar

vid EU-nämndens sammanträden

2009/10:22

Stenografiska
uppteckningar
2009/10:22

Tisdagen den 9 februari

1 § Informellt möte i Europeiska rådet

Statsminister Fredrik Reinfeldt

Information och samråd inför informellt möte i Europeiska rådet
den 11 februari 2010

Anf. 1 ORDFÖRANDEN:

Klockan är 09.00 och jag förklarar sammanträdet öppnat.

Jag hälsar EU-nämndens ledamöter välkomna liksom övriga riksdagsledamöter och övriga som följer detta sammanträde här på plats i riksdagens skandiasal, på Skandiasalens läktare och på bild från riksdagens informationscentrum, på webben eller i SVT, som också sänder detta i dag. Jag säger också välkommen till statsministern och hans medarbetare för att samråda med riksdagen inför det extra toppmöte som ska avhållas nu på torsdag.

Senast statsministrarna i EU träffades var under den svenska statsministerns ledning i december. Men det är den valde ordföranden, som Europeiska rådet numera har med det nu gällande Lissabonfördraget, Herman Van Rompuy som kallat till ett extra möte på torsdag.

EU-nämnden är det organ i riksdagen där regeringen förankrar sina positioner och upplägg inför beslut i EU:s ministerråd och inför möten i Europeiska rådet. Nämndens roll är att kontrollera regeringens position och förhandlingsupplägg. Sedan är det alltid upp till regeringen att förhandla och försöka komma överens med 26 andra medlemsländer. Det är alltså Sveriges position som Sveriges riksdag kan förhålla sig till.

Vårt samråd går till så att statsministern först redogör för regeringens planer inför mötet. Därefter ges ledamöterna möjlighet att ställa frågor och framföra synpunkter.

Eftersom det här är ett extra och informellt möte i Europeiska rådet föreligger inga skarpa textutkast, som det gör ibland, men samrådsplikten gäller ändå eftersom det är ett möte i Europeiska rådet. Ledamöterna har fått bakgrundspapper inför mötet, dels i form av kommissionens underlag inför diskussionen om den så kallade 2020-strategin, dels i form av ett papper med regeringsinspel till detta – en tjänstemannaprodukt som heter *Swedish position on EU 2020*, den så kallade post-Lissabon-strategin. Nämndens ledamöter har också fått den inbjudan som Europeiska rådets ordförande Van Rompuy har skickat. Där brukar det beskrivas lite grann hur mötet ska gå till och vilka ämnen som ska tas upp.

Nu ger jag ordet till statsministern.

Anf. 2 Statsminister FREDRIK REINFELDT (m):

Fru ordförande, ledamöter av riksdagens EU-nämnd! Ett informellt möte i Europeiska rådet äger rum i Bryssel nu på torsdag den 11 februari. Precis som fru ordförande har redogjort för är det ordföranden i Europeiska rådet, den förre belgiske premiärministern Herman Van Rompuy, som har sammankallat till detta möte. Det är det första i hans nya roll. Sedan årsskiftet tillämpas som bekant det nya fördraget fullt ut, vilket innebär att det är Herman Van Rompuy och inte det spanska ordförandeskapets premiärminister som leder mötena med unionens stats- och regeringschefer i Europeiska rådet.

Syftet med detta informella möte är att på ett friare sätt analysera och diskutera några av unionens viktigaste framtidsfrågor: en ny strategi för jobb och tillväxt, den ekonomiska situationen samt klimatfrågan efter FN-mötet i Köpenhamn. Dessutom kommer vi att ta tillfället i akt att diskutera den svåra situationen i Haiti och EU:s förmåga att hantera kriser och katastrofer.

Fru ordförande! Det ekonomiska utgångsläget inom unionen är inte enkelt. EU:s bnp föll i finanskrisens spår med 5 procent under det gångna året. Antalet arbetslösa människor i Europa har ökat med över 5 miljoner under samma period. Ytterligare 3 miljoner människor riskerar att förlora sitt jobb under 2010.

I många länder har krisbekämpning också skett utan tillräcklig hänsyn till behovet av sunda statsfinanser. Det är viktigt att komma ihåg, då vi i Sverige tydligt valde att hålla samman aktiva åtgärder mot krisen med ansvarstagande för de offentliga finanserna. Detta ansvarstagande gäller nu inte för många andra länder inom EU. Där har i stället stora och ohållbara underskott byggts upp, underskott som innebär en svår väg tillbaka till ordning och reda i ekonomin. Fakta talar här sitt tydliga språk.

I flertalet EU-länder överskrider stabilitets- och tillväxtpaktens gränsvärde för ett budgetunderskott på 3 procent. Sammanlagt är hela 20 länder föremål för så kallade underskottsförfaranden. Jag tycker att vi ska känna stolthet och lättnad över att Sverige inte är ett av dessa länder. När andra nu diskuterar skattehöjningar och nedskärningar kan vi i stället öppna för en diskussion om fortsatta reformer för att Sverige ska gå stärkt ur krisen. Det är viktigt att ha med oss när vi talar om EU:s framtida strategi för jobb och tillväxt, den så kallade EU 2020-strategin, som ju är tänkt att bli Lissabonstrategins efterföljare.

EU 2020-strategin är mycket angelägen. Det är tydligt att Europa behöver lägga grunden för en ny reformpolitik, en politik som leder till mer moderna, öppna och dynamiska ekonomier som kan hävda sig på en global marknad. Behoven av en ny tillväxtstrategi kan inte nog betonas. Det handlar om hur vi på bästa sätt ska kunna lägga en grund för den utveckling som ska möjliggöra jobb och välfärd på sikt. Det handlar också om att Europa bättre måste kunna konkurrera med de snabbväxande ekonomier som vi ser på flera håll i världen.

EU påbörjade diskussionerna om en ny strategi för EU 2020 under det svenska ordförandeskapet. Det skedde samtidigt som vi ledde EU:s arbete med att hantera finanskrisen. Unionen har under det senaste året kommit långt med att finna gemensamma lösningar för att dels hantera krisen, dels förebygga liknande kriser i framtiden. Även om vi inte kan

släppa hanteringen av krisen ännu, är det välkommet att vi nu lyfter blicken och ser framåt.

På torsdag kommer EU:s stats- och regeringschefer att ha ett första meningsutbyte om dels strategins övergripande målsättning och inriktning, dels hur den politiska styrningen av strategin och därmed också genomförandet kan stärkas. Tanken är att dessa diskussioner ska fortsätta vid Europeiska rådets vårtoppmöte i mars och att en strategi sedan ska kunna antas vid toppmötet i juni.

Nämnden har fått ta del av kommissionens första analys av Lissabonstrategin. Dessutom har Sveriges svar på kommissionens konsultation delgivits riksdagen och nämnden. Svaret speglar regeringens position och förväntningar på den nya EU 2020-strategin utifrån erfarenheten av den tidigare Lissabonstrategin och behovet av att svara upp mot de stora utmaningarna framöver.

Fru ordförande! Vid mötet kommer jag att verka för en ny kraftfull strategi med tydligt fokus på långsiktigt hållbar tillväxt och sysselsättning. Jag kommer att framhålla vikten av öppna och väl fungerande marknader, satsningar på kunskap, full sysselsättning och långsiktigt hållbara offentliga finanser som vägen till att säkra Europas välfärd och trygghetssystem. Jag kommer att motverka förslag som syftar till att konservera dagens produktionsmönster och främja en gammaldags industripolitik eller till att skydda marknader och företag från sund konkurrens.

Jag anser att strategin bör bygga på ett begränsat antal prioriterade målsättningar. Vi bör undvika en, om uttrycket tillåts, ny julgran med prioriteringar som bara leder fokus från vad som är viktigt. Resultatet bör följas upp och offentliggöras på ett tydligt sätt. På så sätt står det klart vilka länder som släpar efter, vilket kan leda till både nationell debatt och debatt i Bryssel. Genomförandet av strategin bör skräddarsys mer efter medlemsstaternas specifika förutsättningar, bland annat genom en effektivare användning av landspecifika rekommendationer. Detta innebär att i större utsträckning involvera nationella, regionala och lokala aktörer i genomförandet av strategin.

Fru ordförande! Nästan två månader efter Köpenhamnstoppmötet har vi nu ett första tillfälle för Europas ledare att gemensamt utvärdera vad som hände och analysera hur EU bör gå vidare.

Inför Köpenhamnmötet hade EU antagit ett långtgående mandat med ambitiösa målsättningar. Men vi nådde inte det resultat vi önskade i Köpenhamn, trots stora ansträngningar. Länder med betydligt lägre ambitioner och större utsläpp än EU fick stort inflytande över slutresultatet i Köpenhamn. Icke desto mindre lades en grund i Köpenhamn genom det dokument som kallas Köpenhamnsöverenskommelsen, en grund som allt fler nu ansluter sig till.

De länder som den 1 februari i år hade anmält utsläpps begränsningar till Köpenhamnsöverenskommelsen representerar 78 procent av världens utsläpp. Dessa åtaganden är i dagsläget otillräckliga för att hålla den globala uppvärmningen inom två grader. Men Köpenhamnsöverenskommelsen representerar trots det en gemensam grund och metodik för att gå vidare. Överenskommelsen har också fördelen att den ska förverkligas omedelbart.

2009/10:22

9 februari

Vad kan då EU göra för att förbereda nästa fas inför det FN-möte som ska hållas i Mexico i november och innan dess i Bonn den 31 maj–11 juni? Vad kan vi göra för att nå längre än i Köpenhamn? Jag anser att EU bör verka för en så bred anslutning till Köpenhamnsöverenskommelsen som möjligt i dubbel bemärkelse. Helst ska alla gå med, och alla ska sedan leva upp till sina åtaganden. Jag anser också att EU bör ge fullt stöd åt att utveckla de olika frågor som nämns i Köpenhamnsöverenskommelsen och se till att det finns starka band mellan den och FN:s klimatkonvention. EU bör också fortsätta att bygga vidare på de strategiska allianser med progressiva länder som vi skapade i Köpenhamn, detta för att skapa en motvikt till dem som fördröjer processen.

EU kan också visa sitt engagemang på ett tydligt sätt i finansieringsfrågan. Under det svenska ordförandeskapet lyckades vi få åtaganden från samtliga EU-länder om så kallade snabbstartsbidrag, det vill säga klimatfinansiering till de fattigaste och mest sårbara länderna under den närmaste treårsperioden. Vi måste nu säkerställa att dessa pengar snabbt kommer till användning, att de kan omsättas i omedelbara klimatåtgärder i utvecklingsländerna och som stöd för Köpenhamnsöverenskommelsen.

Det är för mig uppenbart att strukturen i FN-förhandlingarna är något att fundera över liksom det sätt på vilket beslut nu fattas, det vill säga med konsensus. Samtidigt måste kravet på transparens och staters legitima rätt att delta i förhandlingar också tillgodoses. Slutligen fortsätter USA:s och den amerikanska kongressens vilja att anta en ny, ambitiösare energi- och klimatlagstiftning att vara en nyckelroll i förhandlingarna. Tyvärr har prognoserna för detta inte ljusnat, snarare tvärtom.

Fru ordförande! Slutligen några ord om Haiti och EU:s förmåga att hantera större kriser. Jag, precis som hela svenska folket, har med stor fasa och bedrövelse följt katastrofen i Haiti och allt det mänskliga lidande som följer i dess spår. Situationen har ytterligare komplicerats av att Haiti varit ett utsatt samhälle redan tidigare med svaga institutioner, fattigdom och stort beroende av hjälp med säkerhetsinsatser och bistånd utifrån.

Jag vill framhålla att trots dessa svårigheter och givet den enorma omfattningen av katastrofen har den internationella humanitära responsen till Haiti fungerat väl. Sverige har varit en aktiv partner i detta arbete och kommer att fortsätta att vara det. Här ser jag det som särskilt viktigt att FN får stöd samt att Haiti får möjlighet att leda sitt land ur katastrofen.

Jag välkomnar alltså att vi diskuterar Haiti och krishantering på torsdag. Det är bra att vi diskuterar hur EU:s kapacitet för hantering av humanitära kriser och naturkatastrofer kan stärkas samtidigt som vi beaktar FN:s väl fungerande humanitära system. Vi kan inom EU tillse att vi kommunicerar snabbt och effektivt mellan oss när en situation uppstår som i Haiti, så att vi får en omedelbar bild av till exempel vilken räddningssystem som kan ställas till förfogande. EU har redan ett samordningssystem för detta som kan stärkas och skapa bättre överblick vid kriser.

Fru ordförande! Sammanfattningsvis är det mycket aktuella och angelägna frågor som Europeiska rådets nye ordförande satt upp på agendan för sitt första informella möte. Det är också en nystart för Europeiska rådet som ska visa vägen för nya arbetsformer i det nya fördragets tidevarv.

Anf. 3 ORDFÖRANDEN:

Tack så mycket! Ordet ges nu till partierna i storleksordning, ett par talare i taget, i mån av tid och med utrymme för alla partier men allt detta inom en timme. Därför väddar jag, som vanligt egentligen, om ganska korta frågor. Vi har inte någon formell tidsbegränsning. Men ju kortare inlägg, desto fler hinner man med.

Ordet går först till nämndens vice ordförande, Socialdemokraternas ledamot Susanne Eberstein.

Anf. 4 SUSANNE EBERSTEIN (s):

Jag vill tacka statsministern för redogörelsen. Det finns många väldigt aktuella frågor som ni borde diskutera. Den allt överskuggande frågan är kanske just den om den ekonomiska krisen och dess följder – massarbetslöshet och sådana saker.

Det talas mycket om exitstrategier. Men är det inte så att den ekonomiska krisen fortfarande i hög grad pågår – således är det kanske tidigt att ta fram exitstrategier – och hur kommer man från statsministerns sida att resonera när det gäller hur i första hand Grekland ska hjälpas? Även Portugal och Spanien ligger så att säga i rad som nästan bankrutta.

Min andra fråga gäller kampen mot fusk och skattebedrägerier. Ånyo har någon stulit material från Liechtenstein och vill nu sälja det. I Sverige fick vi tidigare sådana uppgifter från Tyskland. Det var mycket pengar som på det sättet togs in till svenska staten. Hur ser statsministern på de uppgifter som stjäls och sedan säljs vidare, och hur kommenterar man köpen om stulna uppgifter?

Min sista fråga är: Borde inte Sverige lyfta fram frågor nu? Statsministern sade att det nu är en ny period och nya utmaningar. Men mycket av EU:s pengar går till jordbruket. Vi är helt överens om att jordbruks-subsventionerna helt ska ändras. Just nu är det i Stockholm en kampanj om att köpa mer tulpaner. Detta betalas med EU-pengar. Framstår det inte som ganska konstigt att man får EU-pengar för att sälja tulpaner, något som ändå ganska framgångsrikt görs i Sverige? Jag undrar om det inte finns anledning att ta tag i dessa, låt mig säga, ekonomiska fördelningsprinciper som EU har.

Anf. 5 ORDFÖRANDEN:

Jag tar mig friheten att som moderat företrädare ställa en fråga. I slutet av förra veckan var jag och flera andra från nämnden i Madrid för ett möte med ordförandena i unionens övriga EU-nämnder. Vi debatterade då det spanska ordförandeskapet med utrikesminister Moratinos som leder det så kallade allmänna rådet. Då slogs jag bland annat av en lite oroande låg prioritering av klimatfrågan. Jag vill understryka hur viktigt det är att den fortsatt prioriteras av EU, även efter Köpenhamns-mötet och trots en mindre aktiv spansk opinion än den svenska. Här har vi ju ett starkt stöd för frågan. Stödet är nog svagare hos det spanska folket. Lika fullt är det förstås viktigt att EU fortsätter att prioritera frågan.

Vidare gäller det, som statsministern också tog upp, vikten av att skydda öppna marknader och EU:s ekonomi nu när vi ska ta oss ur den

ekonomiska krisen. Jag håller med statsministern om vikten av att skydda öppna marknader i stället för att skydda enskilda marknader. Men hittills låter det mycket vackrare i EU:s högtidstal än vad som framgår i praktisk handling. Jag har till exempel mött en fransk företrädare som flaggar för klimattullar, för protektionism för vissa industrier och så vidare.

Hur får man bukt med det, och hur ser det faktiska återhämtningsutslaget ut, som det står nu? Är det högtidstal att länderna har exitstrategier, eller är det praktisk verklighet? Är det högtidstal att vi måste hålla EU öppet för att ha en stark konkurrenskraft – konkurrenskraft tycker ju alla låter bra – eller syns det bättre i praktiska åtgärder?

Efter det svenska ordförandeskapet har vi en tyngd, vilket märktes i Madrid. Man lyssnar på oss ännu mer nu än man kanske gjorde innan. Vi kan också tala friare. Därför hoppas jag att statsministern kan driva på kollegerna i nämnda riktning.

Anf. 6 Statsminister FREDRIK REINFELDT (m):

Fru ordförande! Både vice ordföranden och ordförandens frågor om den ekonomiska politiken och om grunden för återhämtningen tror jag blir huvuddiskussionen. Vi har nu ett spanskt ordförandeskap. Dessutom är det ett ekonomiskt mycket utsatt läge i Medelhavsländerna – kanske allra tydligast i Grekland. Men det är faktiskt flera länder som har mycket djupgående problem.

Då är det viktigt att komma ihåg att det vi kallar för exitstrategier handlar om de extraordinära finanspolitiska – för övrigt också penningpolitiska – stimulanser som sattes in för att möta den svåraste finanskris som Europa och världen upplevt sedan 20- och 30-talen. Det syns fortsatt i Sverige i form av att vi har mycket låga räntor. Dessutom har en lång rad åtgärder satts in som har krisdämpningskaraktär inte bara i Sverige utan runt om i Europa.

Skälet till att man diskuterar exitstrategier utifrån det är att vi möjligen är på väg att se en återhämtning i konjunkturen. Vi ser alltså en konjunkturell förskjutning i riktning mot det bättre. Det ovanpåliggande problemet i många av de här länderna är att de därtill har djupgående strukturella problem i sina ekonomier. Det är alltså inte bara så att dessa ekonomier är i balans när konjunkturen återhämtar sig, utan tvärtom har de förmodligen även då stora underskott.

Då blir det en diskussion om hur mycket man strukturellt måste åtgärda sina offentliga finanser. Sådana diskussioner kommer rimligen inte i detalj att föras på torsdag. Ekofinrådet, som ska diskutera detta i februari, kommer att diskutera strukturella anpassningsåtgärder i Grekland för innevarande år och nästa år på minst $3\frac{1}{2}$ procent av bnp. Översatt till svenska mått skulle det handla om skattechöjningar eller utgiftsminskningar på drygt 110 miljarder kronor årligen. Det säger en del om dramatiken när vi pratar om det som händer i Grekland. Jag tror att det är en mycket viktig diskussion att föra. Men det gäller att komma ihåg vad som är konjunkturellt, vad som är exitstrategier och vad som är strukturellt.

När det gäller exitstrategierna är det, precis som Susanne Eberstein påpekat, fråga om en diskussion om var vi befinner oss. Hur mycket av återhämtningen har skett, och hur varaktig är den? Man bör vara aktsam och ödmjuk inför att vi ser en förstärkning. Vi är ännu inte säkra på att

den är hållfast, hållbar och långsiktig. Ibland talas det om ett ”dubbel-v”, om att det kommer en ny reaktion, förnyade problem.

Det man kan konstatera är att alla inte står på samma startlinje när vi diskuterar detta. Sverige gick in i finanskrisen med stora överskott och har kanske vidtagit större konjunkturella och en del strukturella åtgärder – större än andra länder vidtagit – men trots det inte hamnat i så djupa underskott. Det beror just på att vi hade fallhöjd och på att vi har varit aktsamma med att inte gå in lika tungt i banksektorn som en del andra länder har gjort. Det gör att vi ser ut att få en starkare återhämtning och slipper vara i ett underskottsförfarande. Men det ser, som sagt, väldigt olika ut. Rimligen måste vi anpassa våra diskussioner till det.

Frågorna två och tre kommer inte upp på torsdag; de står inte på dagordningen. Till exempel frågan om jordbrukets pengar, som jag gärna diskuterar, är något att återkomma till när de finansiella perspektiv som styr EU – de stora budgetöverenskommelserna – är på väg.

Vi trodde först att det svenska ordförandeskapet skulle göra en del av översynen av budgeten, men det lades inte fram något underlag till det från kommissionen. Försiktigt uttryckt hade vi en hel del annat att göra. Frågan återkommer men är alltså inte föremål för diskussion nu på torsdag.

Anf. 7 SUSANNE EBERSTEIN (s):

Jag frågade också om försäljningen av uppgifter från Liechtenstein. Men det har statsministern kanske inte någon uppfattning om.

Det är väl ändå så att mycket av arbetet i EU är väldigt långsiktigt. Man pratar med varandra i korridorerna, och frågor väcks som kanske inte alls står på dagordningen. Jag menar att man hela tiden bör tala om en reformering av själva EU, för det är lite märkligt. I EU är man beroende av bnp i olika länder för avgifternas storlek. Men man pratar aldrig om besparingar eller åtstramningar när det gäller EU:s institutioner eller EU:s fördelning av pengar och sådana saker.

Jag menar att det är väldigt viktigt att ständigt tala om att det även för EU hela tiden borde vara olika handlingsåtgärder. Man träffas vid middagsgästningar och sitter sida vid sida. I olika frågor måste vi ju ha allierade. Därför finns det väl anledning att redan nu ta upp det här även om det inte står på dagordningen.

Anf. 8 STAFFAN DANIELSSON (c):

Kommissionens ordförande Barroso ska ge sin analys av läget på klimatfronten efter Köpenhamnsmötet. När det gäller hur EU ska arbeta vidare för att få allt fler länder med på tåget är Sverige drivande. Europa upplever nu den kallaste vintern på länge – sådant händer ibland – och samtidigt har FN:s klimatpanels rapporter fått kritik för överdrifter om den globala uppvärmningen. Himalayas glaciärer smälter inte lika fort som det har påståtts, och jordens medeltemperatur har kanske inte ökat under de senaste tio åren.

Om FN:s klimatpanel – det bästa vi har på objektiv grund vad gäller läget för vår planet – kan beslås med faktafel och hårdagna slutsatser utan vetenskaplig grund är det mycket allvarligt, tycker jag. Klimatpanelen måste självfallet arbeta på objektiv grund, inte ägna sig åt ett subjektivt tyckande.

2009/10:22

9 februari

Hur allvarligt ser statsministern på detta? Kan kritiken ha någon negativ påverkan på det fortsatta förhandlingsarbetet för att minska koldioxidutsläppen, som vi ju är överens om, eller är den betydelselös inför det fortsatta arbetet och de diskussioner som ska föras i Bryssel?

Anf. 9 CHRISTER WINBÄCK (fp):

Fru ordförande! Också jag vill tacka statsministern för föredragningen.

Såvitt jag förstår är det här det första herdabrevet från den nye ordföranden för Europeiska rådet. Det är angeläget att samarbetet fungerar på ett bra sätt mellan denne ordförande, det spanska ordförandeskapets chef och kommissionens ordförande. Här finns det kanske risk för spänningar och dragkamper på olika sätt. Då är det väl viktigt att känna att Sverige, som precis har avslutat ett mycket lyckat ordförandeskap, också kan vara med och ge goda råd och förmedla tankar om hur det ska fungera framöver.

Jag förstår att det har varit mycket diskussioner och konsultationer men vill ändå skicka med att det är viktigt att vi i början hjälper till. Naturligtvis blir det spänningar under den första tiden.

Statsministern nämnde här Haiti och den katastrof som där har hänt. Att ett av världens absolut fattigaste länder råkar ut för en katastrof av denna magnitud är naturligtvis mycket allvarligt. Jag har vänner och kolleger – parlamentariker och andra – i Haiti. Fortfarande vet jag inte om de lever eller inte.

När den akuta hjälpfasen är över vet vi ännu inte; det kommer att ta tid. Hur kommer EU att jobba för att stärka världssamfundet när det gäller att långsiktigt, för framtiden, bygga upp Haiti till att kanske bli en något starkare och bättre nation än Haiti tidigare var beträffande institutioner, välfärd och annat? Även före katastrofen var Haiti i behov av mycket stöd och hjälp internationellt för att bli en stat där man i framtiden kan leva i välfärd.

Anf. 10 DÉSIRÉE PETHRUS ENGSTRÖM (kd):

Fru ordförande! Jag vill tacka statsministern för föredragningen, men jag har en del funderingar.

Vi har fått tre olika dokument. Det första som jag skulle vilja nämna är det om en utvärdering av den gamla Lissabonstrategin. Delvis saknar jag en redovisning om jämställdheten och om kvinnornas roll på arbetsmarknaden, något som var en viktig del i Lissabonstrategin.

Nästa dokument handlar om att man har gjort en offentlig konsultation av det nya *Europa 2020*. Också här tycker jag mig sakna kvinnoorganisationernas syn på det nya *Europe 2020*. Man har tillfrågat olika organisationer som brukar vara med. Där brukar kvinnoorganisationerna, kvinnolobbyn, vara med. Min fråga gäller alltså hur man ser på kvinnors arbetsmarknad och om det verkligen kommer med i det nya *Europa 2020*.

En viktig sak när det gäller den nya Lissabonstrategin är också att få med sig de olika frågor som jag tycker haft stor betydelse. En fråga gäller kvinnors deltagande på arbetsmarknaden. En annan fråga handlar om att bryta utanförskapet, något som statsministern ofta talar om. Det gäller då till exempel personer med funktionsnedsättning och invandrare samt hur

fler ska kunna komma in på arbetsmarknaden. Det här får inte glömmas bort.

Detta med en hälsostrategi och en ungdomsstrategi har också diskuterats mycket i samband med den gamla Lissabonstrategin – att ungdomar kommer in på arbetsmarknaden och att de får en bra utbildning samt att man minskat antalet dropouts inom Europa.

Det är oerhört viktigt att ha en frisk befolkning för att vi ska vara effektiva och minska kostnaderna både för den enskilde och för samhället.

Vi får inte glömma den demografiska utmaningen. Vi kommer att behöva ha en aktiv familjepolitik för att öka barnafödandet och vi behöver se migrationen som något positivt för framtiden. Vi behöver se hur vi kan använda personer med annan bakgrund som vill komma till länderna inom EU för att vara med i arbetskraften.

Det är några funderingar. Kommer detta att finnas med i den nya EU 2020 enligt statsministern?

Anf. 11 Statsminister FREDRIK REINFELDT (m):

Jag börjar med vice ordförandens påpekande. I förlängningen av en diskussion om 2020-dokumentet kan det komma fram huruvida det ska påverka en kommande budgetöversyn och finansiella perspektiv som är tänkta att gälla från 2014 och framåt. Det är inte så att det inte är viktiga frågor. På det sättet kan det tänkas komma in.

Som svensk position brukar vi säga att vi gärna vill modernisera budgeten mer mot forskning och kanske mindre mot jordbrukssubventioner. Jag tror inte att vi har någon åsiktsskillnad där.

Själva översynen är inte någon fråga på detta toppmöte. Erfarenheten, inte minst efter att ha burit ordförandeskapet, är att man gör bättre skillnad i EU om man pratar om det som mötet är sammankallat för att diskutera. Då har man oftast större påverkan.

Man kan naturligtvis göra utvecklingar och ha exempel av detta slag, som hur det påverkar budgeten.

Till Staffan Danielsson kan jag säga att jag tycker att det som har kännetecknat FN:s klimatpanel men inte alltid återges på det sättet är att en mycket stor grupp forskare har uttryckt sig på det sätt som forskare gör, det vill säga inte tvärsäkert. Man har angivit ganska tydligt att man inom spanns och i sannolikheter ser utvecklingen att vi av människans påverkan har en uppvärmning av vår jord. Den är allvarlig. Man har beskrivit olika scenarier för det.

Det har ofta framställts som att det är tvärsäkra gränser och att man vet exakta årtal. Delvis kanske det har berott på en och annan felaktighet i det enorma omfattande material som FN:s klimatpanel har haft att hantera.

Det är klokt att komma ihåg att seriös forskning väldigt ofta är utan den tvärsäkerhet som ibland präglar politikens besked eller påståenden om hur världen ser ut.

Staffan Danielsson har dock en viktig poäng. Den kritik som har framkommit har definitivt inte varit bra vare sig för FN:s klimatpanel eller för dem som agerar för en bättre klimatpolitik. Framför allt i länder där vi redan från början har problem med opinionsbildningen har detta definitivt använts för att kraftigt ifrågasätta om det över huvud taget finns

2009/10:22

9 februari

någon klimatpåverkan av vårt sätt att leva. Vi ser ibland exempel på det även i svensk samhällsdebatt.

Jag kan återigen understryka att klimatpanelen måste jobba med fortsatt seriositet och vara väldigt vaksam på detta. Vi ska akta oss för att tro att tvärsäkra domedagspåståenden är sättet att långsiktigt vinna frågan på ett seriöst sätt. Det tror jag inte att det är. Skadan är i någon mån skedd. Vi ser till exempel att det är ett ganska tufft debattklimat i USA när det gäller klimatfrågan.

Som jag antydde i min inledning har förmodligen inte förändringen i det senaste senatsextravalet bidragit till Obamas möjlighet att få en framåtsyftande klimatpolitik på plats. Det i sin tur får följdverkan för andras ambitioner och åtaganden.

När det gäller Haiti tycker vi från svensk sida att det är viktigt att påminna om att EU redan är en mycket stor biståndsgivare. Det gäller EU i sig självt, men också flera av medlemsländerna. Sverige tillhör ju världstoppen av länder med humanitärt bistånd. Det är därför viktigt att genomlysna resurser vi redan ger och att de verkligen fungerar. Det är viktigt att vara beredd att föra diskussionen om koordineringen på plats. Det har varit en stor diskussion om detta. Jag tror att många följde hur svårt det var att ens kunna få landa och få på plats alla ambitioner att hjälpa som kom från många olika håll. Det känner vi igen från andra sammanhang. Det blev snabbt ett koordineringsproblem. Det är i någon mån bättre än att länder inte hör samman behovet av hjälp, men den som hör samman vill ju att hjälpen ska komma på plats. Då är det frustrerande när man inte ens kan landa Haiti, eller när det man vill hjälpa till med inte ens kan lämna flygplatsområdet som det har funnits exempel på.

Vi tycker att det finns anledning att följa upp detta och se hur koordineringen har fungerat och genomlysna de stora resurser som vi faktiskt redan ger. Som antydde i frågan är det den långsiktiga utvärderingen.

Jag tror att ett långsiktigt behov kommer att följa. De diskussionerna är vi också involverade i när det gäller uppbyggnad. Det kommer att ta tid. Det är svårt. Det här är ett fattigt land som redan före jordbävningen saknade institutioner och mycket av det stöd för utveckling som ett land behöver. Jag tror inte att vi ska förutsätta att det här kommer att vara enkelt eller gå fort.

När det gäller frågan om kvinnoorganisationers syn kan jag säga att Spanien har angivit att jämställdhetsfrågor ska ha hög prioritet under ordförandeskapet. En hel del av de aspekter på hur ett modernt arbetsliv möter människors arbetsförmåga tycker jag är helt centrala för hur vi ska diskutera ett Europa i arbete. Begreppet full sysselsättning måste alltid analyseras utifrån hur människors arbetsförmåga ska vara utgångspunkten för att man kan få jobb. Det vet ju vi med svensk erfarenhet. Vi har hög sysselsättningsgrad. Vi har höga ambitioner att människor som är utan stöd och har svårt att hävda sig i arbetslivet ska kunna få jobb. Det kräver en rad åtgärder som anpassning av arbetsmiljö och arbetsplatser, riktade stödåtgärder, oftast coachningsstöd av olika slag, sociala entreprenörer som bejakar att människor kan ha arbetsförmåga även om de ibland har andra förutsättningar än vanligt.

Allt det tycker jag är mycket viktiga frågor. Därför nämnde jag att full sysselsättning och hur vi betraktar att en arbetslinje ska fungera

Anf. 12 ORDFÖRANDEN:

Innan vi går vidare på talarlistan ska jag göra ett par kommentarer för er som följer detta externt. När det gäller riksdagens behandling av EU:s budgetöversyn är det, som statsministern påpekade, en vid samsyn i riksdagen om behovet av en ordentlig reformering av EU-budgeten. Det har tidigare behandlats i enhällighet i riksdagen i väntan på att budgetöversynen ska sätta i gång. Det kan man läsa om på riksdagen.se.

Vi har haft en offentlig utfrågning om detta tillsammans med finansutskottet.

Finansutskottet är huvudutskott för behandlingen av den så kallade 2020-strategin, alltså tillväxtstrategin, som även riksdagen är i början av sin behandling av. Den frågan återkommer till finansutskottet och hit till nämnden när det närmar sig beslut.

Anf. 13 JACOB JOHNSON (v):

Fru ordförande! Jag vill lyfta blicken från 2020-strategin till något slags EU-strategi.

I finanskrisens kölvatten har, som statsministern sade, EU och dess medlemsstater allvarliga problem med hög arbetslöshet och svaga offentliga finanser, där Grekland kanske är det mest aktuella exemplet.

Nästan alla EU:s länder har brutit mot stabilitetspakten. Tur är kanske det. Hur hade det annars sett ut just nu?

Vi har en diskussion om förslag till djupgående förändringar av långtidsbudgeten. Såvitt jag vet vill kommissionen skära ned de tunga utgifterna inom jordbruks- och strukturfonden. EU:s jordbrukspolitik, CAP, är också en del av översynen av utgifterna.

Att i det läget mer eller mindre hasta fram en ersättare till den Lissabonstrategi som var ett misslyckande, tycks mig oklokt. Vore det inte bättre att koncentrera sig på att bekämpa arbetslösheten, ta ny sats i klimatarbetet, reformera långtidsbudgeten och jordbrukspolitiken? Är inte det en övergripande strategi som borde gå före 2020-strategin?

I underlagen saknar jag både från EU-kommissionens och från den svenska regeringens sida en uttalad förståelse för den offentliga eller gemensamma sektorns betydelse för välfärd och sysselsättning. Även sociala aspekter som jämställdhet, ökad jämlikhet och kamp mot socialt utanförskap bör lyftas fram. Vi vet att ett jämlikt samhälle inte bara är rättvisare utan även effektivare.

Det är några av mina synpunkter. En samlande fråga till statsministern är om inte Sverige bör arbeta för att prioritera ned att hasta fram denna 2020-strategi och ta tag i de tunga frågorna om långtidsbudgeten och den finansiella stabiliteten och klimatfrågan.

Ett litet medskick när det gäller klimatfrågan och en kommentar till Staffan Danielsson: Även om vi i Europa har haft väldigt kallt i januari har januari globalt varit varmare än normalt.

Nu när den ekonomiska aktiviteten går ned och vi får minskade klimatutsläpp är det tillfälle att sätta ned foten och öka ambitionen från EU:s sida och sluta villkora den 30-procentiga minskningen till 2020.

Anf. 14 MAX ANDERSSON (mp):

Jag börjar med underlaget om den svenska regeringens positioner. Det är skrivet på engelska – trodde jag först när jag såg papperet. Sedan läste jag texten och försökte förstå den. Då upptäckte jag att den var skriven på eurobabbel.

Jag förstår att det är svårt att uttrycka sig begripligt och tydligt när man ska formulera sig diplomatiskt. Men seriöst, statsministern, dina medarbetare kan skriva bättre texter än så här.

Då går jag vidare till textens innehåll och regeringens position.

Från Miljöpartiet vill jag säga att när regeringen vill att EU ska trycka på för att ta bort handelshinder i tredjeland är det bra i princip. Handels hinder är dåliga, men det finns undantag. EU har tryckt på väldigt hårt med ganska brutala metoder för att framför allt länder i Afrika och Latinamerika ska ta bort handelshinder – det som vi betraktar som handels hinder men som de betraktar som en möjlighet att utveckla sin industri och sina länder. Att trycka på alltför hårt – vilket EU har gjort – är en dålig politik. De måste få en chans att mogna först.

Jag vill återknyta till EU:s jordbrukspolitik som slösar bort en väldig massa pengar varje år. I kommissionens dokument, som var klart som källvatten i jämförelse med en del andra papper som vi har fått inför detta möte, står det att flera medlemsstater plead for a stronger link between the EU's budget and the priorities of the new strategy. Översatt till svenska innebär det, om jag förstår kommissionen rätt, att man vill flytta pengar från jordbruksbudgeten – från budgeten för att göra reklam för tulpaner – till sådant som skapar jobb och tillväxt i verkligheten. Flera medlemsstater tycker så. Jag undrar: Vad tycker regeringen?

Jag har en kommentar när det gäller EU:s klimatstrategi. Jag tycker inte att den hänger ihop riktigt. Strategin säger, helt korrekt, att vi måste minska utsläppen med 20-30 procent för att kunna stoppa den globala klimatkrisen. Samtidigt säger man att vi ska göra det för att det är farligt, men att vi kommer att sänka med 30 procent bara om alla andra gör det.

Det låter som en bra förhandlingstaktik, men det är tyvärr inte särskilt övertygande. Jag tror att den strategin var en del av skälen till att EU misslyckades i Köpenhamn. Jag hoppas att statsministern ser till att det blir bra sedan.

Anf. 15 CARINA ADOLFSSON ELGESTAM (s):

Jag vill instämma i det Max Andersson pekade på vad gäller att vi får dokumenten på engelska. I Europaparlamentet är det en rättighet att få dem på sitt eget språk. Då kan man känna i sitt land där man själv representerar folket, utifrån att vi ska ha samma rätt och möjlighet att sätta oss in i frågorna, att man ska få det på sitt eget språk.

Jag vill ställa en fråga om hur Sverige aktivt tänker driva på kring arbetsmarknadspolitiken. 8 miljoner människor kommer kanske att vara arbetslösa under 2010 i Europa. Jag tycker att det ställer höga krav på hur vi driver arbetsmarknadspolitiken i Europa. Kommissionen och medlemsländerna har mycket aktivt drivit på utifrån finanskrisen och den ekonomiska krisen, och nu bör det vara tid även för de arbetslösa att på

olika sätt komma i fokus. Vi vet att social ohälsa och så vidare följer i spåren av arbetslöshet. Vi vet också att det efter en ekonomisk kris i regel är fler som är arbetslösa och aldrig kommer tillbaka. Det vet vi sedan tidigare lågkonjunkturer.

Mot bakgrund av detta skulle jag vilja ställa frågan: På vilket sätt avser Sverige att aktivt medverka och driva på så att Europa ska få en arbetsmarknadspolitik som gör att fler får möjlighet att komma tillbaka i sysselsättning?

Vid tidigare tillfällen när vi har ställt frågan har man hänvisat till att det är de nationella ländernas eget ansvar. I det läge som vi nu är i, med den globala konkurrensen, kanske vi behöver samarbeta för att få en aktiv arbetsmarknadspolitik. Jag undrar om Sverige tänker driva på kring detta.

Anf. 16 ORDFÖRANDEN:

Innan regeringen får svara på det ska jag bara säga för riksdagens del att vi självklart, som Carina Adolfsson Elgestam tar upp, brukar både kräva och få underlag på svenska när vi fattar beslut – när det är lagstiftande beslut, när vi ska förhandla inför rådet och så vidare. I detta initiala och informella skede har vi fått ett bakgrundspapper på engelska, som självklart gärna får skrivas på svenska, men jag vill understryka att detta är en första och informell behandling och att vi alltså inte ska fatta beslut om texten. Det är viktigt att understryka det.

Anf. 17 Statsminister FREDRIK REINFELDT (m):

Svaret är att detta dokument finns bara på engelska – det har inte hunnit översättas. Det är ingen annan som sitter och håller på ett svenskt papper. Vi har svarat på engelska därför att vi blev tillskrivna på engelska. Det är klart att det sedan ska översättas och komma ut. Men som ordföranden angav är det i detta fall inte ett beslutsunderlag på det sättet.

Det finns anledning att påminna om att 2020-strategin återskapar en diskussion som ibland förs om huruvida vi ska klara jobb, konkurrens och välfärd i globaliseringens tidevarv. Det är utgångspunkten, det vill säga vilka förstärkningar, vilka investeringar och vilken typ av samordning av politiken i Europa som behövs för att klara en konkurrens som har förändrats i världen.

Där ser vi kanske den kraftigaste tillväxten av ekonomier i länder som Kina och Indien. Vi har stora diskussioner om hur den amerikanska utvecklingen ska se ut. Vi har en amerikansk president som när han kommit till Europa har påpekat: Ställ inte in era liv på att det finns en av amerikanska konsumenter driven tillväxt på samma sätt som vi har sett i historien, utan detta måste nu omdisponeras i världsekonomin. Det är helt nya förutsättningar som är på väg att växa fram.

Vi har över en längre tid, kanske sedan 70-talet och framåt, sett ett tryck på jobb i Sverige, inte minst industrijobb och verkstadsjobb, där den globala konkurrensen ser ut att sätta tryck på produktion i Sverige, och vi har sett produktion flytta härifrån till andra länder. Det är i den miljön vi ställer oss frågan: Hur ska jobben växa fram? Hur ska vi klara denna konkurrens?

En del av de frågor eller påpekanden jag får här är om vi kommer att driva på i en viss riktning. Det är då viktigt att man är tydlig med vilken

riktning det är. Vänsterpartiet säger till exempel att det är mindre viktigt att prata om ordning och reda i offentliga finanser. Jacob Johnson säger att det kanske är bra att man har underskott här och att vi borde prata om helt andra saker. Dessutom markerar Jacob Johnson att vi skulle ha en ensidigt högre klimatambition, vilket också Miljöpartiet säger, och då får det en påverkan. Det är ett viktigt besked i så fall. Man behöver inte tycka som regeringen, men det är viktigt att man sedan står för det.

Om det är en uppfattning att vi ensidigt ska driva på för en klimatförflyttning i Europa och prata mindre om ordning och reda i offentliga finanser menar jag att vi är på väg bort från grunderna för det som kommer att säkra förutsättningarna för jobb i industriproduktion i Sverige. Jag är inte ensam om den uppfattningen, vill jag påpeka.

Det var en mycket tydlig uppfattning att en alltför ensidig klimatpolitik i Europa, med tydligare och större krav som läggs på produktion här men inte någon annanstans, inte kommer att lösa klimatfrågan, inte kommer att klara tvågradersmålet. Det kommer i realiteten bara att framkalla förflyttning av produktion ut ur Europa till Kina, till Indien – till länder som jag har suttit och förhandlat med och som har styrt väldigt mycket av klimatprocessen genom att ha låga ambitioner.

Då är frågan: Är det detta vi ska göra? Ska vi skapa en värld där den med lägst klimatambitioner vinner jobben? Det är naturligtvis ett svar, och det är intressant om vi får det från hela den rödgröna sidan inför den diskussion vi ska ha om framtiden under detta valår.

Jag menar att det när det gäller klimatambitioner visst är viktigt att ha en konditionalitet. Vi är beredda att göra mer om också andra stora och växande utsläppsländer tar på sig restriktioner. Det är först då vi klarar tvågradersmålet. Det var inte så att EU misslyckades i Köpenhamn. Det var världen som inte fick ett tillräckligt bra globalt svar på plats. Vi har en struktur för det i Köpenhamnsöverenskommelsen. Men den som var mäktig i Köpenhamn var den som hade stora utsläpp och låga ambitioner. Det kommer att fortsätta att vara så om vi inte förändrar förutsättningarna.

Det är därför jag påpekar att det handlar om FN-systemets sätt att fatta beslut. Det handlar om seriositet kring bedömningen att världens samlade utsläpp, varhelst de än uppstår, är ohållbara. De är ohållbara nu, och framför allt är de på väg att bli växande ohållbara. Det här är ett ensidigt sätt att se: Det gör ingenting vad andra gör för vi ska bara ensidigt göra mer hela tiden själva. Man kan stå för det, men jag är övertygad om att det inte löser klimatfrågan och att det i realiteten dessutom leder till jobb- och konkurrensproblem för Sverige.

Vi tycker att det är viktigt att agera mot olika former av handelshinder. Det finns en uppsjö av försök runt om i världen, både i den rika världen och i snabbväxande ekonomier, som nu växer fram, sätt att försöka kringgå detta med inhemsk protektionism och allsköns regelsystem. Därför är det viktigt att vara pådrivande för att ta bort handelshinder, att få ett globalt avtal som förstärker förutsättningarna för global frihandel. Vi tror i grunden att det skulle vara bra, för många av de fattigaste länderna i världen och Europa har mycket kvar att göra här. Men det är tyvärr en ganska omfattande utbredd användning av olika former av handelshinder. Jag tycker att det är en mycket viktig fråga.

När det gäller Europas arbetsmarknadspolitik har jag delvis varit inne på det svaret. Jag tycker att det är en mycket grundläggande fråga hur vi ska skapa anställningsbarhet, hur vi på en arbetsmarknad som blir alltmer krävande också ska skapa ett utrymme för stora grupper i var och en av våra befolkningar som har svårt att hävda sig i konkurrensen. Det är ett mycket allvarligt problem för Sverige men också för många andra ingående länder.

Däremot får Socialdemokraterna – jag vet inte om Carina Adolfsson Elgestam har en avvikande uppfattning här – tydliggöra lite vad man menar, om det är att vi ska ha en framväxande europeisk arbetsmarknadspolitik. Det är inte okomplicerat, vill jag påpeka. Vi har lagt egna grunder för hur vi tycker att en aktiv arbetsmarknadspolitik ska bedrivas, som jag dessutom är väldigt stolt över och som jag tycker att vi har varit med och utvecklat ytterligare. Jag är inte säker på att jag vill se det centralstyras med beslut från Bryssel, på ett sätt som inte anpassar sig till hur förutsättningarna ser ut här i Sverige.

Till slut måste frågan ställas. Frågan till mig är: Ska verkligen enskilda länder ha makten över detta? Ja, är alternativet att någon annan ska ha det? Vem är då det? Jag tycker fortsatt att det är enskilda länder som i de avgörande detaljerna ska ha inflytande över hur arbetsmarknadspolitiken utformas, av det enkla skälet att vi dessutom inte har samma förutsättningar. Jag har nu nämnt flera gånger att vi har helt skilda ekonomiska förutsättningar just nu. Sverige har resurser där andra behöver spara. Det ser dessutom inte riktigt likadant ut när det gäller förutsättningar på arbetsmarknaden.

Detta ryms redan nu i diskussioner om koordinering. Mycket av det vi har gjort för att möta finanskrisen har varit koordinering av finanspolitiska stimulanser, men hela tiden med respekten för att arbetsmarknadsmodellerna kan skilja sig åt och att det därför behövs ett utrymme för nationellt beslutsfattande. Om vi är överens om det tycker jag att det är bra. Det är åtminstone den linje jag kommer att driva.

Får jag sedan bara säga när det gäller 2020 och mål: Jag tror visst att det är viktigt att man börjar med mål. Det blir snarare väldigt ofta budgetdiskussioner utan att man först har ställt sig frågan "vart ska vi". Det kännetecknas ibland i Europa av att alla länder verkar ha inställningen "mer till oss". Det är de sämre stunderna i Europapolitiken. De bättre är när vi enas om mål som vi har ett gemensamt ansvar för och sedan försöker få budget och andra förslag att hänga ihop med det. Därför välkomnar jag att vi nu tidigt får en 2020-diskussion just kring konkurrenskraft.

Sedan måste detta naturligtvis återspeglas i förändringar i själva budgeten. Där hoppas jag att vi ska ha en bred uppslutning, bland annat vara kritiska mot en felriktad och alltför omfattande jordbrukssubventionspolitik, som gärna får gå i en annan riktning. Jag ska gärna vara med och ta fram förslag om att spara på centrala institutioner i Bryssel – jag har inga som helst problem med det. Men först måste vi, som sagt, formulera målen för hur vi ska klara konkurrenskraften, och det är det som detta möte ska inleda diskussionerna kring.

Anf. 18 ORDFÖRANDEN:

Vice ordföranden har begärt ordet i en ordningsfråga.

Anf. 19 SUSANNE EBERSTEIN (s):

Jag vill återkomma till frågan om den engelska texten. Jag tycker att det var ett väldigt märkligt svar från statsministern. Vi befinner oss i Sverige, vi har svenska som förstaspråk och vi diskuterar dessutom den svenska ståndpunkten i den svenska riksdagen. Vi har mindre rättigheter här än vad man har i EU-parlamentet i den här frågan. Dokumentet var ändå inte så väldigt omfattande.

Finns det inte en risk att hela EU-projektet blir ännu mindre folkligt och demokratiskt på detta sätt?

Anf. 20 ORDFÖRANDEN:

Ordningsfrågan är noterad. Jag konstaterar igen att vi inte fattar beslut på denna text.

Anf. 21 KARL SIGFRID (m):

Vi har konstaterat att inte alla EU-länder är lika bra som Sverige på att balansera intäkter och utgifter. På de länder som har de största underskotten finns det ett tryck att göra nödvändiga besparingar. En inte helt försumbar kostnad som alla medlemsländer har gemensamt är medlemsavgiften till EU. Den slukar i ett typiskt medlemsland 2 procent av statsbudgeten eller något mer. Den går förutom till jordbruksstöd till regionaltöd och mycket annat som gör tveksam nytta.

I en ekonomisk situation som är besvärlig för många medlemsländer, skulle det vara möjligt att ändå lyfta fram en diskussion om hur EU:s egna utgifter inte bara kan omprioriteras utan också kan stramas åt så att vi på så sätt kan sänka medlemslänternas avgifter?

Anf. 22 CARINA ADOLFSSON ELGESTAM (s):

Statsministern ska inte medvetet misstolka frågeställningen runt arbetsmarknadspolitik. Frågan handlade inte alls om att arbetsmarknadspolitiken skulle centralstyras. Frågan handlade om att sysselsättningspolitiken, och att skapa förutsättningar för att komma tillbaka till arbete när 8 miljoner under 2010 är arbetslösa, bör få samma status i EU som arbetet med finanskrisen, för vi behöver få människor att komma tillbaka i arbete. Statsministern ska inte misstolka frågan och tro att det gäller centralstyrning, för det är inte det som Socialdemokraterna och de rödgröna avser.

Anf. 23 Statsminister FREDRIK REINFELDT (m):

Får jag då påpeka att när det har gällt samordningen mot finanskrisen har det visst handlat om gränsöverskridande regelverk. Det var hela poängen. Vi har jobbat hela hösten med att bland annat få på plats tillsynsmyndigheter som är gränsöverskridande.

Skälet till att Europa pratade finanstillsynsfrågor var att vi har inrättat europeisk gränsöverskridande finanstillsyn, och därför var min fråga om vi ska få samma status och samma genomslag när det gäller att diskutera arbetsmarknadspolitik. Det finns många i Europa som ropar på detta. Det kommer att kräva så kallad koordinering eller till och med gränsöverskridande inflytande, och då måste man svara på frågan: Är det Sverige självt, eller är det via styrning i Bryssel som den svenska arbetsmark-

nadspolitiken ska utvecklas och beslutas? Där får man vara försiktig, för det är många i Bryssel och i Europa som ropar på inflytande över det som är nationell beslutskompetens.

Till Karl Sigfrid: Det är många här som vill diskutera budgetfrågor, och det är trevligt. Jag blev inte riktigt klar över Karl Sigfrids siffror för vad vi egentligen betalar i medlemsavgift. Vi får dessutom komma ihåg att vi har en avgift som är uppdelad på olika sätt, och det är dessutom en återföring av den till Sverige.

Sverige tillhör – och vi ska återkomma om detta till EU-nämnden, för det är inte detta som ska behandlas på torsdagen – den lilla krets av länder som är nettobidragsgivare. Tidigare har jag noterat att nettobidragsgivarna ibland slår sig samman inför förhandlingarna och brukar påpeka att budgeten inte får växa, det ska sparas. Men tro mig, vi kommer att återkomma till den diskussionen. Det är många länder som inte är nettobidragsgivare och som brukar ha andra synpunkter. Det kommer att bli långa förhandlingar och långa överläggningar med EU-nämnden inför detta.

Anf. 24 ORDFÖRANDEN:

Jag vill tacka statsministern för informationen och svaren på ledamöternas frågor. Jag vill tacka ledamöterna för frågor och kommentarer och er som har följt mötet på plats.

Det här är som sagt information inför ett informellt möte i Europeiska rådet. Jag vill påpeka att frågan om tillväxtstrategin tar fastare form under våren i både regering och ministerråd och i riksdagen, där finansutskottet är ansvarigt fackutskott.

Jag vill påminna om att statsministern återrappporterar från Europeiska rådets möte och även om det svenska ordförandeskapet i sin helhet tisdagen den 16 februari kl. 13.00 i riksdagens kammare.

2009/10:22
9 februari

Innehållsförteckning

1 § Informellt möte i Europeiska rådet.....	1
Anf. 1 ORDFÖRANDEN	1
Anf. 2 Statsminister FREDRIK REINFELDT (m)	2
Anf. 3 ORDFÖRANDEN	5
Anf. 4 SUSANNE EBERSTEIN (s).....	5
Anf. 5 ORDFÖRANDEN	5
Anf. 6 Statsminister FREDRIK REINFELDT (m)	6
Anf. 7 SUSANNE EBERSTEIN (s).....	7
Anf. 8 STAFFAN DANIELSSON (c)	7
Anf. 9 CHRISTER WINBÄCK (fp)	8
Anf. 10 DÉSIRÉE PETHRUS ENGSTRÖM (kd)	8
Anf. 11 Statsminister FREDRIK REINFELDT (m)	9
Anf. 12 ORDFÖRANDEN	11
Anf. 13 JACOB JOHNSON (v)	11
Anf. 14 MAX ANDERSSON (mp).....	12
Anf. 15 CARINA ADOLFSSON ELGESTAM (s)	12
Anf. 16 ORDFÖRANDEN	13
Anf. 17 Statsminister FREDRIK REINFELDT (m)	13
Anf. 18 ORDFÖRANDEN	15
Anf. 19 SUSANNE EBERSTEIN (s).....	16
Anf. 20 ORDFÖRANDEN	16
Anf. 21 KARL SIGFRID (m)	16
Anf. 22 CARINA ADOLFSSON ELGESTAM (s)	16
Anf. 23 Statsminister FREDRIK REINFELDT (m)	16
Anf. 24 ORDFÖRANDEN	17